

Arrest

nr. 96 549 van 4 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 mei 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 juli 2012 met refertenummer 19685.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 16 juli 2009, als persoon die over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, een aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 20 oktober 2009 verzoekers aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving in te willigen.

1.3. Via een op 12 maart 2012 gedateerd schrijven verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoeker om recente bewijzen voor te leggen waaruit kon worden afgeleid dat hij nog steeds voldeed aan de voorwaarden om als burger van de Unie te worden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden. Dit schrijven werd verzoeker op 26 maart 2012 ter kennis gebracht.

1.4. Op 2 mei 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 6 juli 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 49 / 54 / 57 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: [G. V.], Nationaliteit :Nederland, [...].

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op 16/7/09. Hij verkreeg de E-kaart op 13/11/09 op basis van een voorgelegd arbeidscontract van bepaalde duur (5/7/09 - 5/1/10). Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 12/3/12 verstuurde Dienst Vreemdelingenzaken een uitnodigingsbrief naar de gemeente waarbij betrokkene werd uitgenodigd zijn huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen. In de brief staat duidelijk vermeld dat het niet voorleggen van de gevraagde documenten gevolgen kan hebben voor het verblijfsrecht. Betrokkene betekende de uitnodigingsbrief op 25/3/12, en legde binnen de gegeven maand geen documenten voor.

Gezien betrokkene het naliet te bewijzen dat hij alsnog aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40 §4 zou voldoen, kan hier niet langer van uitgegaan worden. Zijn verblijfsrecht dient beëindigd te worden overeenkomstig artikel 42bis van de wet van 15.12.1980.

Dienst Vreemdelingenzaken heeft een bijkomend onderzoek gevoerd naar de socio-economische situatie van betrokkene, voor zover mogelijk. Uit dit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene sinds zijn aanvraag tot lang verblijf tot op heden slechts 5 dagen actief was als werknemer (2 dagen in november 2010 en drie dagen in april 2011). Heden wordt betrokkene niet tewerkgesteld als werknemer. Hij voldoet dus niet aan de bijhorende verblijfsvoorwaarden (art 40 §4 - wet 15.12.1980). Voor zover hij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest. Hij liet het ook na binnen de gegeven periode een bewijs van inschrijving bij de VDAB voor te leggen. Of betrokkene voldoet aan de verblijfsvoorwaarden onder een ander statuut, kon Dienst Vreemdelingenzaken niet nagaan gezien betrokkene het naliet hiertoe bewijsstukken voor te leggen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft volgende toelichting:

“De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

Verzoeker werkt immers met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur in Duitsland bij het bedrijf CALIKOGLU GmbH (stuk 3).

Hij heeft een netto-inkomen van ongeveer 1.450,00 € (stuk 4).”

3.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Verzoeker houdt voor dat de beslissing kennelijk onredelijk genomen is omdat hij een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur heeft.

Dienaangaande merkt de verwerende partij op dat verzoeker heeft nagelaten om, niettegenstaande de uitdrukkelijk vraag om bewijs van activiteit voor te leggen, enig document over te maken.

In zoverre thans wordt verwezen naar een arbeidsovereenkomst, laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid helemaal geen rekening kon houden met het door verzoekers vermelde gegeven van de arbeidsovereenkomst, want op het ogenblik van het nemen van de beslissing lag de arbeidsovereenkomst niet voor.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker sedert 15.11.2010 5 dagen (!) was tewerkgesteld als werknemer.

Hij kan dan ook niet ernstig voorhouden dat hij voldoende heeft aangetoond dat hij een reële kans op tewerkstelling heeft.”

3.3. De in casu bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Het artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet, waarnaar wordt verwezen in artikel 42bis van dezelfde wet, luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een

verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen."

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder, gelet op het feit dat verzoeker naliet om te reageren op een uitdrukkelijk verzoek om overtuigingsstukken over te maken, die zouden toelaten vast te stellen dat hij nog steeds voldeed aan de in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden, besloot om een einde te stellen aan verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Verweerder stelde onder andere dat uit het socio-economisch onderzoek dat hij uitvoerde kon worden afgeleid dat verzoeker slechts vijf dagen als werknemer actief was in België, dat hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet meer was tewerkgesteld, dat geen stukken werden voorgelegd waaruit kon worden afgeleid dat verzoeker werkzoekende was of dat hij voldeed aan de voorwaarden om op een andere basis tot een verblijf te worden toegelaten.

Uit het neergelegde administratief dossier blijkt evenwel dat verweerder, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, beschikte over een door verzoeker op 1 augustus 2011 ondertekende arbeidsovereenkomst voor twee jaar met een in Duitsland gevestigde onderneming, over een kopie van verzoekers SIS-kaart en over zes opeenvolgende loonfiches waaruit blijkt dat verzoeker een netto-inkomen uit arbeid had van ongeveer 1400 euro per maand. Verweerder houdt derhalve in zijn nota met opmerkingen onterecht voor dat hij geen kennis kon hebben van voormelde arbeidsovereenkomst. Het gegeven dat verzoeker deze arbeidsovereenkomst en de loonfiches niet neerlegde in antwoord op het verzoek van verweerder van 12 maart 2012 om bijkomende inlichtingen te verschaffen, doch dat deze stukken aan verweerder werden overgemaakt ter onderbouwing van de visumaanvraag van de echtgenote van verzoekster en haar kind doet geen afbreuk aan het feit dat verweerder wel degelijk op de hoogte was van verzoekers tewerkstelling in Duitsland gedurende twee jaar en meer bepaald tot 8 augustus 2013.

Aangezien artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet voorziet in een recht op verblijf van meer dan drie maanden voor de burger van de Unie die voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste zou komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en die tevens beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt en daar niet blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de stukken die erop wijzen dat verzoeker aan deze voorwaarden voldoet, kan verzoeker gevolgd worden in zijn standpunt dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht iuncto artikel 42bis van de Vreemdelingenwet werd miskend.

Het eerste middel is gegrond.

Nu de eventuele gegrondheid van de andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 mei 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK